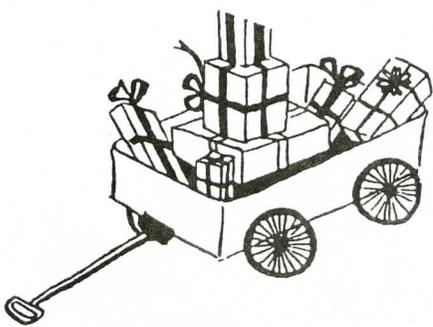

13 י"א קניות

38

אחנוכה!!

*** י מ י * * א ה ו ל ד ת ***

22.11 מאיר ריינס ** בו 70 **

רותי גדליזון
דנה ויטהם
נופר מלינה

23.11 אדוה כץ
רו יהודה

24.11 דורם ואלאך
יפתח יהודה

חרלוטה מרקוסון
רחל ג'קסון

25.11 מירית קוניגיס
דביר בן-רשף

דורין אגמון (נכדה מרקוסון)
אייתי ניומו (נכד נאי)

26.11 הילה יהודה
סמדד ויטהם

עודד אורן (נכד ריינס)
מרב דויל (נכדה כ' חצור)

27.11 מיכל עדר
ענבל עמר

משה בלד (נכד ר' טנא)
עוז שינגזיכט

*** י מ י * * כ י ש ו א י ר ***

22.11 אדוה ואריאל סינה

הצגת יחיד עם

ת מ י ר ו ג ל

" א י ש ה נ ש י י ם "

הערב

באולם "דדו"

בשעה 21:15

!!!!!! מגיל 6 1 !!!!!!!

*** מ ז ל ט ו ב ***

** להודים: רונית וג'וני **

** לסנים: דיאן וג'רי **

** ולכל המשפחה **

** בהולדת **

ה ב ו

*** ר ו כ א ו ש ר ***

מה נשמע?

* נו. הוצאתם כבר את המעילים, התנורים, השמיכות החשמליות ואת ה"לנגה גטקס" מהבויזם? הקור הפתאומי הקפיץ את כולנו מהר אל תוך החורף ועכשיו יש רק להביט בפסגת החרמון ולהתפעל שוב ממראה השלג הקסום.

* שנים, מאז התוספת הגדולה לחור-האוכל, עברנו על יד דלת בדרך לשטיפת-הכלים - שלא הולכה לשום מקום, מלבד לוח החשמל. כיום בהיר אחד ואטובע, סגרו את הפתח בצורה הרמטית! ועכשיו יש ויכוח ער בין הסועדים בארוחות: איך ניכנס - איך נצא - בשביל מה בכלל המדדגות מלמטה, אם לא נשתמש בהן בכדי לעלות לח"א? האם נצא מחדר שטיפת-הכלים, נסתובב לצד השני של הדלפק לקחת את המעיל ואת המטריה ונרד בדרך הישנה? כל הפותר חידות אלו, הרי הוא משובח!

* אינני יודעת כמה חברים הגיעו לאסיפה ביום א' האטובע, אך לו הייתי ביניהם, בוודאי הייתי במבוכה גדולה על ההודעה שאי-אפשר לקיים אותה עקב תקלה בציוד הוידאו! האם אפשר אולי לבדוק את הציוד בעוד מועד? ומה קרה לכלל הקדוש: "ההצגה חייבת להימשך"? או אולי "ההצגה" היא רק לצופים בבית ובכלל לא לאלה שעדיין באים אישית לאסיפה?

* היום בא לקיצו מוסד בכפר-הנשיא שנקרא "דירת-נופש". ראובן מ' (שמילא את תפקיד האחראי, ב-4 השנים האחרונות וכל הכבוד לו), נסע לתל-אביב לחסל את "המלאי" ולסגור עניינים עם בעל-הבית. באחד הימים נצטרך לערוך ערב זכרונות, בשם "מגאולה עד גאולה" - דרך ה'פינגוין' בנהדיה, דירות בנתניה, כולל הבית של גב' ליף, דירת 2 האביבות בירושלים, וגם מקום יפה בעין-כרם. נקווה שזו רק הפסקה ושיהיה לנו עתיד וורוד עם דירה ב... אילת?!?

* האטובע מתגייסת עובל עמר לשרות בצה"ל. נאחל לה שרות קל ונעים. גם דותי בן-אברהם, הבת של פלו ושל יעקב (ז"ל), שפעם היו חברים כאן, מתגייסת בימים אלה. היא היתה מתנדבת לזמן רב, ראתה כי טוב והחליטה להשאר בארץ. היא מאומצת אצל בוב ויניו, שהיה חבר טוב של האב. בוב סיפר לי, שהוא מתכוון לשלוח לה חבילות לצבא!

* לזוהר זבולט, שיצא לארה"ב, דרך צלחה ולושתמע.

* מספרים שהשיעור הראשון עם אמן ה"זן" היה מפוצץ. כ-60 אנשים מהמשק וגם מבחוץ, הצטופפו בפביליון וקפאו מקור, אך נהנו. השיעור השני כבר התקיים במחסן-הבגדים המחומם.

* בניגוד לציפיות, לא באו אנשי האזור לשמוע את תזמורת המשטרה וחבל, כי היה נחמד ועל רמה גבוהה. בלטו הנגנים הרוסים, 12 במספר, וגם אלון בוסקילה וצור קורנבליט, ששרו ביחד עם התזמורת.

שבת-שלום
אלזה

נ.ב: חנוכה בעוד 3 שבועות. אל תשכחו את תחרות החנוכיות!
כל ענף, כל חבר, נער/ה, ילד/ה, אולפניסט, מתנדב/ת,
מוזמן להציג מפרי דמיונו ומלאכת ידו.

עוד מעט ימי חסד

בטחון עומד:

לא בכל יום אנחנו מקבלים מחמאות מגורמים חיצוניים, ולכן אני רוצה להתחלק אתכם במחמאות שאנו מקבלים על הפעילות בתחום הבטחון. כבר לפני כמה שבועות נכנס למשרדי רפ"ק אדיגה חון, אחד ממפקדי משמר הגבול באזור, בחור צ'רקסי נחמד, וספר לי עד כמה הם מרוצים מטיפולו של טוני ינטיס בענייני הבטחון. היום קבלתי זאת גם בכתב, בסכומו של דו"ח ביקורת תקופתית בקבוץ. כותב מפקד הגזרה:

"ישוב מאורגן לדוגמא כולל חמ"ל על שלוחותיו. מרכיבי בטחון מתוחזקים ברמה טובה. מחסן נשק מטופח ומתוחזק בצורה יפה".
עד כאן לשון הדו"ח, וכל מלה נוספת רק תגרע.

נ.ב. דברים אלה נכתבו עוד לפני שהגיע אלי העתק הסיכום של "נמר ג'" שהתקיים אצלנו לאחרונה, גם סיכום זה משבח את המבצע. כנראה שעוד מעט נכנס כבר לשגרה של שבחים...

דעוד מלה טובה

הטלפון מצלצל בביתי בשעת ערב מוקדמת. על קו הטלפון כוכבה חצור. "שמתי לב שאת לא נרשמת, וכמעט לא מגיעה למספרה"... ובהמשך הסבירה לי כמה קל, פשוט ונוח היום להרשם לתור לספר/ספרית. תודה כוכבה, לא האמנתי שנחיה ונגיע ליום הזה.

התעניינות ומעורבות

הם נסעו אתי בדרך לקרית שמונה, שני צעירים, סטודנטים ששמש שמור במערכת. תוך כדי שיחה על מרכז המשק הנבחר ועל עוד דא והא, נשאלתי: מדוע הצעירים, הסטודנטים אינם מקבלים את הדפים המחולקים בתאי הדואר של החברים. בסך הכל, אמרו לי, אנחנו מעוניינים, אנחנו רוצים להיות מעורבים, אנחנו מרגישים את עצמנו שייכים, מדוע שלא יחלקו גם לנו את המידע? אין בעיה, חברה, מי שמעוניין לקבל את הדפים המחולקים לחברים יודיע על כך למזכירות הטכנית ויקבל אותם לתא הדואר שלו.

וועדת ייעוץ

פעם קראו לזה וועדת טיפול מיוחדת. הוועדה היתה נבחרת לתקופה של 5 שנים, היו בה שלושה חברים (אחד מהם נציג המרפאה), והוועדה טפלה בכל הקשור להפניית חברים לטיפול נפשי, כולל תקציבי התחום הזה. בשנים האחרונות רכזה את הוועדה אירית בן-חיים. אירית הודיעה לי עתה על כוונתה לפרוש מהתפקיד. ההצעה להחלפתה היא שושי קרופרו. לשושי יש היום הכישורים המקצועיים הדרושים לתפקיד זה, ולדעתי היא הצעה טובה. יחד עם זאת, עלתה עכשיו ההצעה לדון במבנה הארגוני (זה באפנה) של ענף הייעוץ שלנו (מדובר בעיקר בוועדה זו ובוועדת החינוך המיוחדת). לאור זאת, לאחר שהתייעצתי עם גורמים הקשורים לנושא, החלטתי לקיים קודם את הדיון על המבנה, לפני שנשכסם את נושא הבחירה.

תמר וולפין

לכויות רבות -

לכויות!!!

.....

אני רוצה בשמי ובשם כל אותם בני משפחות ש"במקרה היה להם המזל להיות בהרכב הנפשות הנכון. בזמן הנכון ו/או משפחות שזה מקרוב באו ובקושי הספיקו לתרום לכלכלת המשק וגרות בדירות גדולות ומרווחות" (לא תאמינו, אבל זה ציטוט מהמאמר של ציפורה מלפני שבוע...). לענות לכל אותם כותשי ביצות ומייבשי חצץ. וותיקים שהשקיעו כאן את כל חייהם הבוגרים וחיים בדירה קטנה בהרבה, והכל בגלל צירוף נסיבות שאין לו כל קשר לזכויות, רבותי, זכויות! ראשית, צפורה, אני מבקש להבהיר מספר נקודות שכנראה לא ידועות לך.

כל המשפחות עם ילדים בבית, גרות בצפיפות הרבה יותר גדולה ממך - בדירות של 11 מ"ר לנפש, דירות של 12 מ"ר לנפש ועד 15 מ"ר לנפש. סה"כ כ-55 משפחות... שבהם הצפיפות היא כפולה מאשר אצלך, 27 מ"ר לנפש! "והרי גודל הבית זה הקריטריון הראשון במעלה הקובע את רמת החיים." את אומרת. וחבל לי שאת מודדת רמת חיים במטרג' בלבד. לפי דעתי רמת החיים שלנו מתבטאת בבדיכת-שחיה, בחדר-כושר ובמגרשי ספורט - כמדשאות שבהם הילדים יכולים לשחק, בביטחון הסוציאלי ועוד ועוד.

אבל המשפט שבאמת גרם לי לכתוב את המכתב הזה - זה המשפט הבא - "איזו מן חברה זאת שדואגת לצעיריה ומשאירה את הזקנים נחשלים מאחור?" סוף ציטוט. זה כבר היה יותר מדי. אני נזעק לדענן את זכרונך: בשנים האחרונות, 3 או 4, כל משפחה, למעט שני מקרים של וותיקים שקיבלו מרפסת על חשבון המשק, נאלצה לממן מתקציבה בניית מרפסת, גגון, עבודת צבעי, וכל שינוי אחר על חשבונם. בזמן שאתם, הוותיקים, זכיתם לקבל על חשבון המשק טלויזיה, מזגן, מרפסת וגגון, צביעת דירה, נקודות דיהוט ונקודות לחו"ל (אמנם מוקפאות אך עומדות לזכותכם). ורובכם הגדול גרים בדירות של 54 מ"ר ויותר.

יש בינינו כאלה שכבר 17 שנה חברים, לצורך חישוב ותק, ועדיין לא קיבלו ולו פריט אחד מהרשימה הנ"ל ע"ח המשק! אז תגידי לי בבקשה - מי כאן נחשל? ואם לא היינו חברה שדואגת קודם כל לדור ההמשך ולבנים, איזו מן חברה ואיזה עתיד היה לנו כאן? ולמי את מתכוונת כשאת פונה "לקבוצות מקריות, הרכב נפשות נכון, משפחות שטרם הספיקו..." וגרות בדירות גדולות ומרווחות? המשך בעמ' b.....

למרות כל מה שנכתב כאן, אני בעד הצעתך, בהסתייגות אחת - הצעתך מתבססת על הרחבה לפי וותק - לא לפי צורך. את - כמו הצעתך גורמת להגדלת הפער והמעמדות. אני רוצה לזרוק פצצת תאודה אזרחית לחלל המגרש - אולי יקומו וותיקים ויפנו דירות גדולות ומרווחות (לפעמים עד 33 מ"ר לנפש) למשפחות מקריות, משפחות בהרכב ומשפחות שטרם תרמו, וע"י כך נאזן את חלוקת המטרים בכית לפי נפש ולא לפי וותק - ובא לציון גואל.

אמן

מיכי קורן

(לשעבר מנדג'יגורסקי)

מבוא הגליל

בית הספר המשותף

לקראת הצטרפות קרובה ל"קרן קרב" אנו חייבים לקיים אסיפות הורים כמשקי השותפות בזמן הקרוב.

כאסיפות ישתתף נציג הקרן שיסביר ויידע אותנו על פעילותה ומטרותיה.

אחת ממטרות היסוד היא מעורבות ושותפות של ההורים בקביעת מדיניות השימוש בכספי הקרן, למען העשרת פעילותו של ביה"ס על מסגרותיו השונות.

אנו רוצים להצטרף לקרן בסמסטר השני של השנה. (סוף ינואר) את התכניות עלינו להגיש ב-5 לדצמבר. לפני כן עלינו לשמוע את דעתם של ההורים, הארות והצעות.

ומכאן -

חשובה ביותר השתתפות מירבית של ההורים.

אסיפת ההורים בקיבוץ תתקיים ביום... האריך 23/11/93 בשעה 18⁰⁰.....

בהמשך - אנו מתכוונים לידע באופן אישי כל משפחה על אסיפת ההורים, זמנה ומיקומה בקיבוץ.

יעל ש.

שושנה שרקי כתבה והדאה את הברכה במסיבה לברוס ובתיה

פרידה

פרידה אומרת לי שלום.

שלום לא תמיד מבטיח גם להתראות. אז מה השמחה? למה אנחנו חוגגים כאן? כי פרידה גם מספרת על מהות הפגישה, ופגישה לעתים היא זר, לפעמים היא ספר של חיים ביחד, של נתינה וקבלה, ואחרונה ואי-הסכמה ואהבה, שנאה, קנאה וידידות, דקות של ביחד מול שעות של לחוד.

יחד כאן שמרנו ותיחזקנו מקום - היבוץ.

יחד כאן גידלנו ילדים וישבנו בישיבות הורים, באספות קיבוץ, בחדר-האכל, יחד הגינו רעיונות, הצענו פתרונות.

אצל בתיה הסתפרנו, צבענו, פטפטנו, הסתכסכנו ושוב כבענו תורים ופגישות, והמספרה עברה מקום ואנחנו התבגרנו.

היינו שנים במסגריה, אחר כך הטינו ירדו - לכוח השמל, הזזנו כוחות טבע להגנה, גם על איכות הסביבה, והיום אנחנו אף מלמדים על השמל נקי.

במספרה את כוכבה החליפה בתיה, את בתיה מחליפה פנינה.

במפעל ההידרו את מייקל ז"ל החליף ברוס, את ברוס יחליף ג'ייסון... מה שמוכיח שהעולם כמנהגו נוהג, רק אנחנו, האנשים, מתחלפים בו.

אנחנו, שמנסים לכוון את גורלנו ע"י שינוי מקום - שינוי מזל, שינוי איכויות ומסגרות, זזים כל הזמן, וכל תזוזה היא פרידה, למקום אחר ממקום מוכרובכל מקום אנחנו משאירים משהו משלנו, שהיה ויישאר תמיד בזכרוננו.

שם, באוסטרליה ברוס ובתיה יתחילו חיים חדשים, קצת דומים וקצת אחרים, וכאן, בכפר הנשיא, אני תמיד אשווה את התספורת שלי עם איר שבתייה היתה עושה.

ובליל הסדר אבחין אם מי ששרה, שרה יפה יותר או פחות מבתייה.

ובחורף כשהירדו יעלה על גדותיו וינסה לפרוץ את חומת ההידרו, יהיה מי שיספר איר בלילה אחד ואחר אחריו ירדו החכרה לירדו בסערה, כשברוס בראשם, כדי לסתום ולחסום את הקיר ולשמור על המפעל.

אז מה אמרתי, שכל פרידה בעצם רק מדגשת את הפגישה ואת כל מה שהיה, ומה שהיה הוא כמו דף בתוך ספר ואנחנו לא תולשים, אלא רק הופכים את הדף וממשיכים לכתוב ולספר.

וכמובו לברך את בתיה וברוס שיהיה לכם טוב במקום החדש בו בחרתם להיות, שעם כל הניסיון שרכשו כאן ואיתנו תוכלו לבנות הלאה משהו נוסף או משהו חדש ושתצלח לכם הדרך.

אנחנו כאן ממשיכים לשמור על הגחלת, נזכור אתכם כמו שאתם, תזכרו תמיד אותנו, קטע מתוך מרקם חברתי אחד של קשר שנבנה במשך שנים ארוכות, שהם המון ימים, רגעים ושעות.

שיהיה לכם כל טוב!

הצלחה ואושר באשר תהיו.

מאחלים לכם מכל הלב

אנחנו - כאן.

"עם הספר"

במשך דורות רבים נדאו לנו "עם הספר", אמנם הספר היה, במסורתו, ספר אחד ויחיד, אבל במרוצת הזמן המושג "עם הספר" נהפך לשם לזואי לעם היהודי, יהודים הראו ספרים, פשוטו למשמעו, אבל לא היום, היום, "עם הספר" הוא שם של חנות ספרים קטנה ברחוב אלנבי שבתל-אביב. (זהו)

בסיצור, אני דוצה להבטיח לספרנינו היקרים תעסוקה מלאה בעתיד ואני גם דוצה שיהכל יעלה על דף אחד בעלוננו, כאשר נפתח הערוץ השני, וכמוזו לא אכתוב כאן מה שאמרתי לעצמי אז, כדאתי לשמחתי הרבה מאמר בנדון במוסף השבועי ("ספרים") בעיתון "הארץ". שנכתב על ידי מיכאל הנדלזלץ, עורך המוסף, אני דוצה שכל חושבי כפר-הנשיא ינדאו אותו, אבל מיד! אני מצרף כאן את המאמר זהיות ומדובד שם על "תכוונה", בדצוני להוסיף שורה אחת משיר שנכתב על ידי משורר אנגלי לפני כ-300 שנים:

"התכוונה נזבעת לנצח בתוך לבב אנוש" - (תרגום חופשי) משה בן-חיים

ימי התקווה הגדולה של הספר

לעומת הספר הישן והטוב: הרי לא נוספו לנו שעות ביממה, ושני הערוצים מתחרים על אותן שעות ומשדרים במקביל. כאן בולטת ארעיות הערוץ על נצחיות הספר. כי אתה הרי יכול לראות תוכנית אחת בערוץ אחד בזמן נתון. אם לא ראית את התוכנית בזמן שהיא משודרת (כי ראית אחרת בערוץ האחר), הרי לגביך היא כבר לא קיימת. נכון, אתה יכול להקליט בווידאו ולראות אחר כך, אבל אז זה יהיה על חשבון תוכנית אחרת שתשודר באותו זמן.

אם אתה קורא ספר אחד במשך זמן מסוים ונודע לך שיצא עוד ספר והוא כבר הגיע לידך - אתה מסיים את הספר הראשון בנחת, ופונה ביישוב דעת אל הספר השני, שמחכה לך בסבלנות ולא חולף על גלי האתר ונעלם. שלא לדבר על כך שאת הספר אתה יכול לקרוא בכל מקום שהוא, בזמן שלך, לא מול שום מרקע, ללא תלות בתקינות המכשיר, זמינות החשמל וזמן השידור שמישהו בקשת רשת קבע לך. הרי רק מעלות יש לספר על פני הערוצים. הרב-ערוציות החדשה מזכירה מאוד את אותו חמור מן המעשייה הישנה, שהעמידו לפניו שתי ערמות אוכל, באחת שחת ובשנייה חציר. החמור, שלא ידע במה לבחור, מת בסופו של דבר מרעב. ואתה, צופה טלוויזיה יקר-מול מבוכת הערוצים, אל תגווע ברעב אינטלקטואלי בעוד שהבוהן שלך מתייבלת בהעברת הערוצים. שלח את היד שלא אוחות בשלט אל המדף, קח את הספר, הרטב את הבוהן העייפה מהעברת הערוצים והעבר בנחת את הדף.

הערוץ השני פרץ לחיינו בשבוע שעבר, והפגין - מעבר לגיוון ושפע הכישרון והתקווה הגדולה לחיים רב-ערוציים - יכולת מרשימה של התייחסות עצמית. לא היתה כמעט תוכנית חדשה שלא התייחסה לעצמה ולעוכרה שהיא משודרת בערוץ החדש: התייחסות עצמית היא, בדרך כלל, סימן לאמנויות השרויות בתהליך ניוון, כשלא נותר להן נושא לענות בו אלא הן עצמן. אבל אנחנו, כמובן, נמשיך לקוות.

באחת מאותן התייחסויות עצמיות ראינו ירון לונדון את ד"ר יריב בן אליעזר, שהופיע על המסך בתפקיד כפול: מומחה לתקשורת המונים ונכדו של דוד בן גוריון, שבגללו התאחרה חרירת הטלוויזיה לחיינו בכמה שנים טובות. בן אליעזר הסביר כי בן גוריון חשש שהטלוויזיה תרחיק את עם הספר מהספר וקבע שהחשש היה מוצדק - אכן, אנשים קוראים היום פחות.

אם כך - וזה נושא שעדיין לא נידון בתוכניות הערוץ השני, אבל אל נאבד תקווה - מה תהיה השפעת הערוץ השני על קריאת הספרים? האם אנחנו בהמשכו של אותו תהליך המנבא את סופו של הספר? הרי רק טבעי להניח שאם קראנו פחות עם חרירת הטלוויזיה לחיינו, נקרא עוד פחות כשיש לנו לא ערוץ אחד אלא שניים?

לא בהכרח. ייתכן שדווקא בערוץ הנוסף גלומה תקווה גדולה לספר, כי התחרות שלו איננה עם הספר, אלא עם הערוץ הראשון. עניין טלוויזיוני פנימי, וכששניים רבים הרי זה ידוע שהשלישי זוכה...
הנה, למשל אחת המגרעות של הטלוויזיה הרב-ערוצית,

מיכאל הנדלזלץ

הנכם מוזמנים לעליה לתורה של

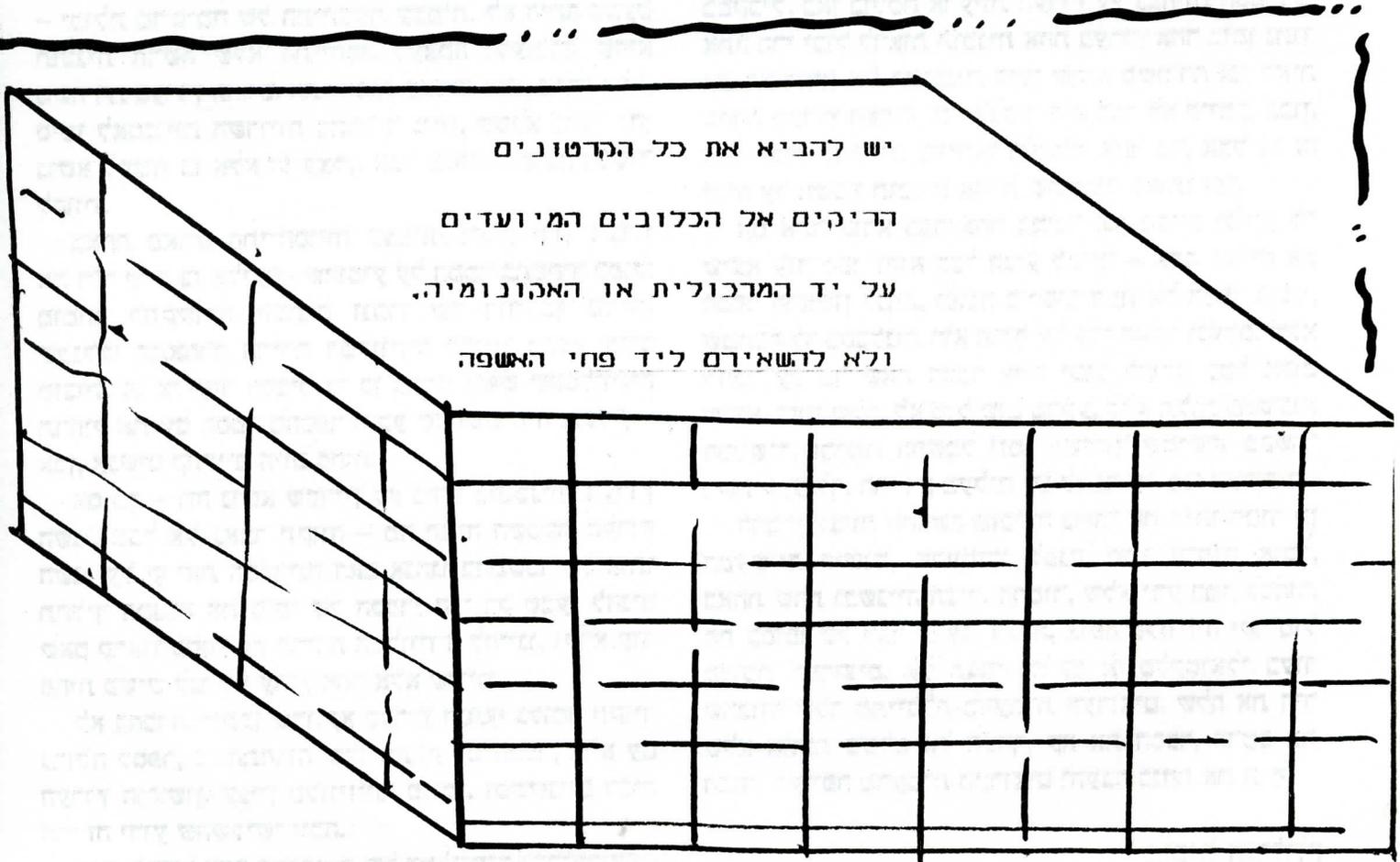
איזיק וינוגרד . תלמיד אולפן "אורו".

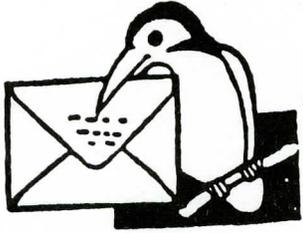
ב מ ו ע ד ו ן - ביום שבת 20.11.93

בשעה 08:30

איזיק לא חגג מעולם בר-מצווה.
מאז שהגיע לאולפן "אורו" והתחיל ללמוד, הביע רצון לחוג
טקס בר-מצווה.

צוות האולפן והתלמידים, שמחים להזמין
אתכם להשתתף באירוע מרגש זה.

חתיבת הדואר באיחור מה-

29.9.93

מזל טוב לכולם, וגמר חתימה טובה,

לחברה שהחליטה שעל ליבה להעלים מבית התנוקות וכתוצאה מכך גם פרישתה של פרנקי גליק:

הקרבתם את הבסיס לחנוך הטוב ביותר שלכם מסיבות כלשהן במחיר יקר ביותר,

נסיוני עם ליבה היה מגבל לבית התנוקות בהגיעה רק בסוף זמני בכפר הנשיא, אבל פרנקי השאירה בנו ערכי חינוך וגידול ילדים ששום אם בעולם הרחב לא יכלה להשיג... גם לא ממחנכים גדולים וידועי שם, כפי שגיליתי ברבות הימים, ולמדתי להעריך...

כיום הינכם ללא מגדלת התינוקות הנהדרת והמקצועית ביותר בישראל. אם מה שיש לעולם להציע טוב יותר, אנא הודיעו לי מאחר ותמיד אזדקק לה.

לאחר 3 הפלות נולדה לנו סוף סוף בת. פרנקי היתה המטפלת שלנו. משבר משפחתי קשה ליווה את המאורע הנהדר הזה. עברה שנה שלמה עד שהצלחנו להתגבר על משבר זה, אך בכל אותה עת, בעזרתה של פרנקי, וכבטחון שהעניקה לנו, לא היתה לי בעיה בהנקה ובתנו צמחה בצורה נורמלית לחלוטין עד שנעשינו שוב למשפחה מאוחדת.

הגרנו לארץ רחוקה, תוך תחבובי להשאיר, אולם עשינו זאת. התקדמנו ואף ילדנו בן. לבננו יש תסמונת דאונס. לאחר לידתו יצרנו קשר עם פרנקי שהיה חיוני ביותר עבורי, ובעזרתה, בהתכתבות, חזר אלי בטחוני העצמי ויכולתי לתפקד. למרות המרחק ידעתי שפרנקי "תמיד תהיה שם".

במשך זמן זה התגברנו ותפקדנו יפה ואנו מאושרים. אך האם גם אתם? ביוזעכם שאשה מיוחדת זו לא תהיה שם לגדל את ילדכם? כשאתם בעבודה או עורכים קניות? האם אתם שלמים עם החלטתכם?

זהו מכתב אגואיסטי מאחר ואני ארגיש נוח יותר ביוזעי שפרנקי תהיה שם לדאוג לילדי. אני מאחלת לכם רק החלטות נכונות.

מויירה גרונוברג

(תרגום - דוד א.)

נר
זכרון

י"ב בכסלו תשכ"ב (1961) טמה פוטש

יציג עכר

היום שבת ז'ה, פרשת ויצא,

נעדרק תפילה מאצפון החברים

לפי בקשתו של אחי האולפניסטיק

יציג אינצרוק שיצלה לתורה יחד

עם כמה מחבריו. בזמנה לצעיריק רביק

לא עולה יציג לתורה בהג' יצו לגיל

בר מצוה. אנחנו מנסיק לעצור עו

לרשיק את מאקסו.

ה צבור מוצמן להשתתף התפלל

שתחל ה - 8.30 בבוקר. הגמר התפילה

יהיה קיפול.

ועדת התחבורה - ישיבה מ-17/11/93

נכחו: גבי, רפי, בני, רותי, נחמן, ריימונד

- (1) נהג תורן - דנו בהיבט של העומס של 4-5 שעות של נהיגה לאחר יום עבודה. סוכם לפנות לגורמי העבודה בפניה שכאשר יתפנה בן אדם מתאים, שהנהיגה תהיה משרת עבודה ולא תורנות.
- (2) עישון במכוניות - למרות החלטה קודמת, ועדת התחבורה לא רואה את עצמה רשאית לאסור עישון במכוניות בלי החלטת האסיפה. גם אכיפת ההחלטה תהיה קשה. אנו בכל זאת מבקשים מהמשתמשים לא לעשן במכוניות ולנקות פסולת לאחר שמוש ברכב.
- (3) פניות מרכז המפעל - לנוהל חדש לגבי מכוניות מסוג סוברו לגסי - יוסי מבקש: (א) שנהג עד גמר השרות הצבאי (גיל ± 23) לא ינהג במכונית. (ב) לא תשמש המכונית לענפי שדה.
- הועדה מבינה את המניעים לבקשה ומאשרת את הבקשה לתקופת נסיון של ששה חודשים. בתום תקופת הנסיון תבחן הועדה את החלטתה.
- (4) תוכנית החלפת מכוניות - בשנת 1994 יוחלפו 3 מכוניות סוברו סטיושן ופולקסוגן אחד. כמו כן הועדה פונה למועצה הכלכלית לרכוש מכונית שתבוא במקום המרצדס שנמכר.
- (5) רבו המקרים שנהגים רושמים מכונית שפנויה מסידור התחבורה לאחר השעה שלוש, ומעמידים אותן ליד בתיהם עד השעה שהם רוצים לנסוע. זה מונע מנהג אחר לנצל מכונית פנויה. הועדה רואה בזה נוהל פסול ופונה לנהגים להפסיק להתנהג כך.

רשם: ריימונד סולומון

PARENTS PAGE

NEWS OF THE WEEK

- * Well, winter is here. Even the Hermon has a little white cap - if you manage to see it through the fog.
- * It seems as though our terrace is at last going to get a reasonable floor. We all hope that after it is finished the birds will have to find an alternative to the bath they have had there for years... And talking of alterations, now the opening leading to the fuse-boxes in the Chadar Ochel has been bricked up, we shall soon be able to use the alternative entrance (if we have the strength to climb the spiral staircase...).
- * Owing to 'financial difficulties' we have to close the holiday-flat in Tel-Aviv, which was looked after by Reuven M. for the last few years. People who have nowhere to stay in the big city will feel it.
- * Our good wishes accompany Inbal Amar, who is joining the Army for her service this week.
- * And all the best, too, to Zohar Devolt, who has gone on extended leave to the States.
- * There was plenty of room at the concert of the Police Orchestra after all - as hardly anybody came from the district. Those who went tell me that it really was very enjoyable.
- * Bruce and Batyah Whitham have left us in order to start a new life in Australia. We wish them well, and hope all their hopes are realised. In the meantime the number of Whithams has not diminished - as Rodney is here for a visit from the States.
- * Our "security forces" were warmly complimented by the Army officers who were present at the exercise last week. We held the fort, and defended our honour... Well done, Tony.

shopping days to Chanukka. SHABBAT SHALOM.

INGE

JAH RZEIT

12 Kislev (1961) - Mrs. Tamar Potash

